

ÇAĞDAŞ BİR TİYATRO YAZARI: REMZİ ÖZÇELİK

Abdullah ŞENGÜL *

Özet

Remzi Özçelik, tiyatro yazarlığı alanında önemli bir isimdir. Eserlerinin konusunu Türk tarihi ile siyasî ve sosyal olaylardan alır. Eserlerinde gelenekçi görünmeye çalışan yazar, yeniliği geleneğin içinde arar. Öğretmen kimliği, oyunlarının konusu ve dili üzerinde belirleyici unsurlardan biridir. Türk tarihinin önemli isimlerini sahneye aktararak, onların düşüncelerini yeni kuşaklara taşıması, onun tiyatrolarının bir başka özelliğidir. Birçoğu sahnelenmiş oyunlarıyla tiyatro edebiyatımıza önemli hizmetlerde bulunmuştur.

Anahtar Kelimeler

Remzi Özçelik, Türk kültürü, tiyatro, Hacı Bektaş, Ahi Evran, Ahmet Yesevî, Mehmet Âkif.

A CONTEMPORARY THEATRE AUTHOR: REMZİ ÖZÇELİK

Abstract

Remzi Özçelik is an important author at the field of theatre. He gets topics of his works from Turkish history, social and political events. The author who trying to look like a traditionalist in his works looks for reform in the tradition. His identity as a teacher is an indicative factor on language and themes of his works. Another important feature of his theatres is that he conveys the important names of Turkish history to the stage; carries their ideas to the new generation. He has made significant contributions to our theatrical literature with his plays most of which were staged.

Key Words

Remzi Özçelik, Turkish culture, theatre, Hacı Bektaş, Ahi Evran, Ahmet Yesevî, Mehmet Âkif.

* Doç. Dr., Afyon Kocatepe Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü Öğretim Üyesi, asengul@aku.edu.tr.

I. Giriş

Günümüz tiyatro yazarları arasında dikkat çeken isimlerden biri olan Remzi Özçelik, öğretmen kökenli yazarlarımızdandır. Almış olduğu Fizik-Kimya eğitimine rağmen, daha çok kültürel meselelere ilgi duymuş; eğitimci ve yönetici olarak uzun yıllar devlete hizmet etmesinin yanında¹ özellikle tiyatro, bütün hayatı boyunca vazgeçemediği bir uğraşısı olmuştur.

Remzi Özçelik, konusunu tarihten, sosyal hayattan ve siyasî olaylardan alan on dört tiyatro eseri yazmıştır. Bu eserlerden *Bekleyenler* (1971), *Büyük Köprü* (1976) ve *Güneş Hâlâ Sıcak* (1988) isimli oyunlar işlediği konular itibariyle hayli ilgi uyandırmış, yazarın tanınmasını sağlamıştır. Atatürk'ün doğumunun 100. yılı dolayısıyla Kültür Bakanlığı tarafından açılan yarışmada birincilik kazanan *Taş Bademleri* (1976), 1984 yılında TRT tarafından televizyon dizisi olarak da çekilmiş; hatta Rus ve Tacik dillerine aktarılmıştır. Yine 1994 yılında kitap olarak basılan *Su Gelince* isimli oyunu, Devlet Tiyatroları tarafından 1982-1983 sezonunda sahnelenmiştir. *Depremden Sonra* (1979), *İbn-i Sina* (1990)², *Ayrıntılar* (2000), *Sürek Açı* (2000), *Ahmet Yesevi* (2000), *İki Gelin* (2006), *Ahi Eoran* (2011), *Hacı Bektaş* (2013) ve *Mehmet Akif* (2013) onun Türk tiyatrosuna kazandırdığı diğer eserlerdir. Remzi Özçelik, *Güzellik Ölmez* isimli senaryosuyla, Türk Edebiyatı Vakfı tarafından düzenlenen "Necip Fazıl Senaryo Yarışması"nda, "Jüri Özel Ödülü"ne layık görülür. Bu çalışmanın sınırları içinde, Remzi Özçelik'in yukarıda isimlerini verdiğimiz oyunlarını yazılış sırasına göre kısaca değerlendirmeye çalışacağız.

II. Remzi Özçelik'in Tiyatroları

Tiyatro dünyasına *Bekleyenler* isimli oyunuyla 1971'de merhaba diyen Remzi Özçelik, bu oyununda kültür emperyalizmine maruz kalan bir neslin direnişini anlatır (1971: 82 s.). Eserde işlenen konuyu anlatma zamanı ile

¹ Çeşitli kaynaklarda verilen bilgilere göre, 1950 yılında Samsun-Kavak ilçesi Çalbaş köyünde doğan Remzi Özçelik, İstanbul Yüksek Öğretmen Okulu öğrencisi olarak İstanbul Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi, Fizik-Kimya bölümünü 1972'de bitirdi. Bir müddet lise ve yüksek okullarda öğretmenlik yaptıktan sonra Samsun Kültür ve Turizm Müdürlüğü (1985-1990), Kültür Bakanlığı Telif Hakları ve Sinema Genel Müdür Yardımcılığı (1990-1993), Tacikistan-Duşanbe Kültür Müşavirliği (1993-1996) gibi hizmetlerde bulundu. Bir müddet de Kültür Bakanlığı'nda APK uzmanı olarak çalışan Remzi Özçelik 2006 yılında emekli oldu.

² 1993'de aynı isimle çizgi roman olarak neşredilir.

düşündüğümüzde, *Bekleyenler* isimli tiyatro oyununu, özellikle Rusya ve Balkanlarda kendi kaderlerine terk edilmiş insanların mücadelesine Anadolu'dan bir ses olarak düşünebiliriz. Remzi Özçelik, eserinin başında "çaresizliğimi ve çaresizleri düşünerek yazdım" diyerek, anlatma zamanı içerisinde yaşanan bu zulümlere, tüm insanlığın sessiz kalışına üzüdür. *Bekleyenler*, aynı zamanda yanı başında olup-bitenlere kayıtsız kalmayan ama elinden de bir şey gelmeyen insanların feryadıdır. Ele alınan konu, anlatma zamanı açısından değerlendirildiğinde, "Dış Türkler" meselesini devlet politikasından farklı düşünen duyarlı gençlerin varlığını ve heyecanını anlamak mümkündür.

Bekleyenler'de, Batı Trakyalı Türk erkeklerinin Sibirya'ya sürülüşü, eşleri ve kızlarının Bulgar askerlerinin hayvanî arzularına maruz kalışları bir aile dramından hareketle anlatılır. İdeolojik bir temele oturtulan oyunda, Bulgar Türklerinin komünizmle mücadelesine de yer verilir (Şengül 2008:351). Remzi Özçelik, bu eserinde millî kimliğin insanın en önemli değeri olduğunu ve ondan hiçbir şartta vazgeçilmesinin mümkün olamayacağını vurgular. Oyun, Türk tiyatrosunun "Dış Türkler" konusunu ilk defa ele alması bakımından önemlidir. 1960'lı yıllarda Kıbrıs konusunu gündeme getiren birkaç eseri istisna kabul edersek, *Bekleyenler*, Türkiye dışındaki Türkler ve onların problemlerini anlatması bakımından öncü bir eserdir. Sonraki yıllarda, az da olsa Türk tiyatrosunun bu konulara ilgi gösterdiğine şahit oluruz. Mesela, bu oyundan iki yıl sonra, Hasan Naili Canat *Moskof Sehpa*sı isimli eseriyle Kırım'da yaşanan dramı sahneye taşır. İbrahim Kalkan 1978'de *Kızıl Azap*'ta ve Mehmet Topal 1979'da *Çırpınırdı Karadeniz*'de Kırım'ı anlatırlar. Ali Erdal, 1992'de *Destan ve Kurşun*'da Balkanlardaki Türkleri anlatır (Şengül 2008: 347-353). Türk romanı bu konulara daha önce ilgi gösterir. Dış Türklerin meselelerini ele alan ilk roman Halide Edip'in kaleme aldığı *Yeni Turan*'dır. 1912'de kaleme alınan bu eserden sonra Müfide Ferit'in *Aydemir* (1918), İzzet Melih'in *Tezat* (1919) ve Müftüoğlu Ahmet Hikmet'in *Gönül Hanım* (1922) isimli romanları yazılmıştır (Şengül 2012: 391-396). Söz konusu dönemde zulüm konusunu işleyen hikâyelere Tarık Buğra da *Ayakta Durmak İstiyorum* ile katılır (Töre 210: 98).

Üç perde ve yedi tabloda meydana gelen oyundaki olaylar, İkinci Dünya Savaşı'ndan 17 yıl sonra geçmektedir. Akıcı bir üslûp ve sade bir dille yazılan oyunda diyaloglar, verilmek istenen düşüncelere bağlı olarak zaman zaman uzun tutulur. Bu konuşmalarda Komünizmin inançlara ve kimliklere saygı duymadığına vurgu yapılır ve söz konusu coğrafyada inançlarına ve kimliklerine hakaret edilen Türklerin varlığına işaret edilir. Aslında bu hakarete uğrayanlar, hür dünyanın özellikle de dindaş ve soydaşlarının ilgisini beklemektedir. Bu beklenti, anlatma zamanı için, sadece bu zulme uğrayanların

değil; bundan haberi olan, ama ellerinden hiçbir şey gelmeyen insanların beklentisidir. Oyun yayınlandığında özellikle milliyetçi gençler tarafında büyük bir ilgiyle karşılanır.

Remzi Özçelik'in edebiyat dünyasında tanınmasını sağlayan ikinci eseri, *Büyük Köprü* isimli tiyatrosudur (1976: 96 s.). Oyun, Sultan Alparslan'ın Anadolu'yu fethini anlatır. Remzi Özçelik, kitabın sonuna aldığı ve kendisi ile yapılan bir konuşmada; *“Orta Asya'ya çok benzeyen Anadolu'nun yurt edinilişini, Alparslan'ın şahsına Türk Cihan Hâkimiyeti Mefkûresine paralel olarak vermeye çalıştığını”* belirtir (1976: 96).

Remzi Özçelik, özellikle Türkleri kendi içinden zayıflatma politikalarının eskiden beri var olduğunu, Büyük Türk medeniyetinin bütün bu politikaların boşa çıkarılmasıyla kurulduğunu anlatmak ister. Anlatma zamanı Türkiye'sini, içerde oynanmaya çalışılan oyunlar açısından düşündüğümüzde bu mesajın ne kadar anlamlı olduğunu rahatlıkla görürüz. Anlatıcı, bu gerçeği tarihî bir metni kurgulayarak göstermek ister.

Bizans İmparatoru, Alparslan'ı içerden zayıflatmak için, eniştesi Kurtçu'yu yanına almak istemiş; ancak bütün bu oyunlar boşa çıkarılmıştır. Fetih ve ihanet temasının birlikte işlendiği eserde, Bizans ve Selçuklu arasındaki mücadele, İslam-Hıristiyan çatışması şeklinde verilir. Oyunda, Alparslan'ın şahsında Müslümanlık ve Türklük erdemleri vurgulanır. Söz konusu eserde Alparslan, Türklerin ilk anayurdu olan Orta Asya'ya benzeyen Anadolu'yu Türklerin ikinci anayurdu yapmak ister. Esere ismini veren “Büyük Köprü”, Anadolu'dur. Köprünün büyüklüğü Avrupa ile Asya'yı birbirine bağlamasından kaynaklanmaktadır. Böylece Anadolu'nun kapılarını Türklere açan Alparslan, Türk tarihi için çok önemli bir işi başarmış olacaktır (Şengül 2008: 108-109). Eserin ana teması sayılan bu düşünce, Alparslan'ın ağzından verilir: *“Biz bu zaferimizle Anadolu'nun kapısını Türk milletine açtık... Biz büyük köprüye ayağımızı attık. Bizden sonra ikinci bir yurdumuz oluyor artık. Anadolu... Asya'dan Avrupa'ya geçişimizi sağlayacak büyük köprü, Anadolu...”* (Özçelik 1976: 90).

Töre-Devlet Yaymevi'nin düzenlemiş olduğu “Dündar Taşer Tiyatro Yarışması” vesilesiyle kaleme alınan ve ödül alan eser, dört perde ve on dört sahneden oluşur. Oyunda anlatılan olayların zamanı, Malazgirt Savaşı'nı, öncesi ve sonrasıyla içine alacak şekilde verilmiştir. Diyaloglar, fikrin öne çıktığı yerlerde uzun tutulmuş, tarihî gerçeklere bağlı kalmaya çalışılmıştır.

Tarihî ve siyasî olayları anlattığı iki oyunundan sonra sosyal konulara yönelen Remzi Özçelik, *“Olay belirsiz bir ülkede geçer. Olayı belirli bir ülkeye ve millete mal etmeye hiç gerek yoktur”* dediği *Depremden Sonra* isimli eserini

yayımlar (1979: 72 s.). Oyunda depremde bütün yakınlarını kaybeden ve dağ başında bir çoban ile yaşamak zorunda kalan eski bir öğretmenin, farklı düşüncelerinden dolayı birbirine düşman olan iki genci barıştırması anlatılır. “Dağ başında da olsa öğretmen öğretmendir” dedirtecek bir kurgusal yapının olduğu oyunda, sevginin yeşerdiği yerde kinin, düşmanlığın, ayrılıkların kuruyacağı teması işlenir. Oyunda romantik unsurlar ağırlıktadır. Mesela, büyük depremden sonra her şeyini kaybeden ihtiyar, barıştırdığı gençlerden birinin kendi torunu olduğunu öğrenir. Verilmek istenen mesajı anlatma zamanı Türkiye ile birlikte düşündüğümüzde, siyasî huzursuzlukların sevgi ve kardeşlik ortamını yok ettiği bir dönemde yazılan bu piyesin çok fazla ihtiyaç duyulan sosyal barışa katkı yapma niyetinde olduğu anlaşılır.

Depremden Sonra, iki perdeden oluşmaktadır. Birinci bölümde yaşanan büyük felaketin sebep olduğu maddî-manevî yıkım; ikinci bölümde bu yıkımın sebep olduğu yaraları sevgi ile saran bir anlayış anlatılır. Son derece sade ve akıcı bir üslûpla kaleme alınan eser, yayınlandıktan kısa bir süre sonra Ordu Belediyesi Karadeniz Tiyatrosu tarafından sahnelenmiştir.

Remzi Özçelik’in konusunu sosyal hayattan alan bir diğer eseri, Atatürk’ün doğumunun 100.yılı dolayısıyla Kültür Bakanlığı tarafından açılan “Kültür, Sanat ve Bilim” yarışmasında, tiyatro dalında birincilik ödülü kazanan *Taşbademleri* isimli oyunudur (1987: 106 s.). Konusu iki aile arasında yıllarca süren düşmanlık ve bu düşmanlık içinde oluşan bir aşk hikâyesidir. Temeli kan davasına dayanan oyunun konusu, edebiyatımızda sık işlenen bir sosyal problemdir. Ancak, bu davayı bitirmeye çalışanların, kan davasını başlatanların eğitim almış çocukları olması dikkat çekicidir. Oyunda bütün olumsuzlukların üstesinden gelecek iki güzellik ön plana çıkarılır. Bunlar, eğitim ve sevgidir. Nitekim Bilecik çevresinde yaşandığı farz edilen bu kan davası, eğitim aldıktan sonra köye doktor ve öğretmen olarak dönen ve birbirlerini seven Aziz ve Nevin tarafından ortadan kaldırılmak istenir. Onların sahip olduğu sevgi, yılların biriktirdiği kin ve nefretten daha güçlüdür. Yazarın öğretmen olması, bu büyük sosyal problemin ancak eğitimle aşılabileceği gerçeğini vurgulamasına vesile olur. Özellikle köyde yaşanan olayların ağız özellikleri dikkate alınarak verildiği oyun, üç perdedir. *Taşbademleri* önce Devlet Tiyatroları-Altındağ Tiyatrosu tarafından sahnelenir. Daha sonra İstanbul Belediyesi Şehir Tiyatroları, Tacikistan - Duşanbe Mayakovski Tiyatrosu tarafından Rusça, Tacikistan - Duşanbe Maladojni Tiyatrosu tarafından Tacikçe olarak temsil edilir. Oyun, 1984 yılında TRT tarafından da TV dizisi olarak yayınlanır.

Remzi Özçelik'in konusunu Millî Mücadele'den aldığı tek eseri *Güneş Hâlâ Sıcak* isimli oyunudur (1988: 68 s.). Eski Meclis-i Mebusan üyesi Emin Bey'in İstanbul işgal edildikten sonraki mücadelesini anlatan oyunun konusu Samsun'da geçer. Başta annesi ve kızı olmak üzere herkesin Millî Mücadele'ye destek vermesini istediği Emin Bey, tereddütlerini yenmekte çok zorlanır. Özellikle kızının arkadaşı Tıbbiyeli Sami'nin onu ikna çabaları Emin Bey üzerinde etkili olur. Herkesin kendisinden ümidi kestiği bir anda, Samsun milletvekili olarak Ankara'ya gidip, Millî Mücadele'de yer almaya karar veren Emin Bey, bu davranışı ile herkesi sevindirir (Şengül 2008: 283).

"Güneş Hâlâ Sıcak" söz gurubu, "vatanın kurtarılması için hâlâ ümit var; daha her şeyin bitmedi" anlamında kullanılmıştır. Bu düşüncenin oyundaki ateşli savunucusu Emin Bey'dir. Eser, bu ana temaya bağlı olarak kurgulanmıştır.

Oyunda nakledilen olayların zamanı oldukça geniş tutulmuştur. Vaka zamanı İstanbul'un işgal yıllarından başlar ve Mustafa Kemal'in Ankara'ya gelmesiyle birlikte Büyük Millet Meclisi'nin açıldığı döneme kadar devam eder. İki perdeden meydana gelen oyunda diyaloglar zaman zaman uzun tutulmuştur. Özellikle Emin Bey'in konuşmalarında hitabet üslûbu sezilir. Evin hizmetçisi Gülizâr ile kâhyası Hasan arasında geçen konuşmalarda argo söyleyişlere yer verilmesi esere tabilik ve inandırıcılık kazandırır.

Remzi Özçelik, 1990'lı yılların başında dikkatini Türk kültürünün mihenk taşları diyebileceğimiz isimlere yöneltir. 2011'de yayınlanan *Ahi Evran* isimli oyununa yazdığı önsözde, Selçuklu tarihini incelerken Ahmet Yesevi, İbni Sina, Mevlana, Hacı Bektaş, Ahi Evran, Yunus Emre gibi Türk büyüklerinin hayatlarını ve düşüncelerini daha yakından tanıma şansını yakaladığını söyler (Özçelik 2001:2). Özçelik'e göre, bu kültür devlerini yeniden anlatmak, onların aramızda dolaşmasını sağlamak ve bugünümüzü aydınlatmak anlamına gelmektedir. Nitekim, *İbni Sina*'dan sonra Ahmet Yesevi, Ahi Evran, Hacı Bektaş ve Mehmet Akif'in hayatlarını, düşüncelerini sahneye taşıması, bu düşüncesinin bir neticesi olarak görülebilir.

Remzi Özçelik'in bu kapsamda değerlendirebileceğimiz, ancak tertip şekli bakımından daha çok senaryoyu andıran ilk eseri *İbni Sina* isimli oyunudur (1990a: 72 s.). Sadece bir tıp adamı olarak tanınan İbni Sina'nın, hekim kimliğinin dışında; felsefe, kimya, geometri, astronomi ve devlet adamlığı gibi yönlerine de dikkat çekilmektedir. Biyografik oyun özelliği gösteren eser, çalışmalarıyla çağlara ışık tutan, hayatını bilime ve insanlığa adanmış bir kişilik olan İbni Sina'nın hayatından bir kesit sunarak, onu daha yakından tanımamızı ister (Şengül 2008: 136).

Eserin konusu, daha ismi yeni yeni duyulmaya başlamış bir tabip olan İbni Sina'nın bazı kişiler tarafından yanlış anlaşılması sonucu, baskı ve engellemelere maruz kalmasıyla, saraydan zindana uzanan çileli hayatının hikâyesidir. Anlatıcı, Türk Kültürü'nün zirvelerinden biri olan İbni Sina'nın felsefesini, hekimliğini ve devlet adamlığını da katarak tiyatronun imkânları içinde verir.

İbni Sina, iki perdeden meydana gelir, dil ve ifade açısından son derece akıcıdır. Remzi Özçelik, İbni Sina'yı tiyatro ile anlatmanın yanında, ilk defa denediği çizgi romanla da ele alır. Orhan Dündar ve Erhan Dündar'ın resimlediği kitapta İbni Sina'nın farklı özelliklerini çocuklara hitap eden bir dil ve üslûpla ele alır (Özçelik 1990b).

Remzi Özçelik'in dikkati, *İbni Sina*'dan sonra yeniden Anadolu'ya yönelir. Devlet Tiyatroları Bursa-Ahmet Vefik Paşa Tiyatrosu tarafından temsil edilen *Su Gelince* isimli oyun, yıllarca suya hasret kalan bir köyün suyun gelmesi ile canlanışının hikâyesidir (1994: 87 s.). Oyunda köyü canlandırmanın sadece su değil; öğretmen vasıtasıyla köye gelen bilgi ve ışık olduğu da sezdirilir. Çünkü, yıllarca sözlerini dinletebilmek için her türlü kötülük yapanların ipliklerini, Öğretmen Sedat pazara çıkarır. Onun köye gelişi, tıpkı suyun bitkileri, ağaçları canlandığı gibi, insanları canlandırmış, hemen yanı başlarında olup-bitenleri anlamalarını sağlamıştır. Böylece, kötülük yapanların aslında kendilerini kandırdıkları ve sadece kendilerine zarar verdikleri anlatılmıştır. Anadolu'da aslında her köyün bir Topal Recep'i vardır. Onları canlandıracak bir suya (bilgiye, ışığa) ihtiyaç duyarlar. Cumhuriyet Türkiye'sinde bir köy için bu su, öğretmendir. Bütün sosyal konulu oyunlarında olduğu gibi, bu oyununda da Remzi Özçelik'in öğretmen kimliği belirleyici olmuştur.

Su Gelince isimli oyun, iki perde ve yirmi bir sahneden oluşmaktadır. Eserde vaka zamanı ile ilgili özellikle her hangi bir zaman dilimi belirtilmemiştir. Oyun, Öğretmen Sedat'ın Muhtar'a lojmanda gece garip sesler duyduğunu söylemesi ile başlar ve Topal Recep'in çeşme başında ölmesi ile son bulur.

2000 yılı Remzi Özçelik açısından son derece verimli geçer. Bu yıl üç ayrı oyun yayınlar. Bunlardan ilki nesil çatışmalarını ele aldığı *Ayrıntılar* isimli oyundur (2000a: 89 s.). Oyun, üç kuşak arasındaki düşünce, davranış ve alışkanlıklar yönünden farklılıklar üzerine kurgulanır. Çatışma, Türk cemiyet hayatına göre, eğitim ortalamasının çok çok üstünde bir aileden hareketle anlatılır. Dede, emekli büyükelçi, baba maliyeci, anne öğretmen, çocuklardan kız eczacı, erkek ise mimarlık eğitimi almaktadır. Eser, giyim tarzından müzik zevkine kadar çeşitli farklılıkları, aile içi çatışmalarla dikkatlere sunar. Oyunda

en hoşgörölü ve ılımlı olanlar, geniş bir birikim sahibi olan Emekli Büyükelçi Zeynel Bey ile Öğretmen Özlem Hanım'dır. Remzi Özçelik'in eşi Münevver Hanım'a ithaf ettiği bu oyunun kahramanlarından Özlem Hanım bir anne ve eş olarak ailenin en fedakâr ve en yapıcı bireyidir. Aslında oyunda çok belirgin farklılıkların sebep olduğu bir çatışma yoktur. Ailenin bütün bireylerinin eğitilmiş olması, sevgi ve hoşgörü ortamını bir ölçüde devam ettirmelerini sağlar. Sadece nesiller arasındaki küçük farklılıkların büyütülmesinin sebep olduğu mutsuzluğa vurgu yapılmıştır. Bunu ortadan kaldıracak en önemli ilaç ise sevgi ve hoşgördür.

Ayrıntılar, iki perdeden oluşmaktadır. Eser, kahramanlardan anne-kız arasındaki bir diyalogla başlar ve baba-oğul arasındaki uzlaşma ile sona erer.

Remzi Özçelik'in 2000 yılında kaleme aldığı ikinci eseri, *Sürek Açı* isimli oyunudur (2000b: 88 s.). Tıp Fakültesi son sınıf öğrencisi bir genç kız olan Funda'nın geçirdiği bir kaza sonucu yüzünde meydana gelen yaralanmalarla çirkinleştiğini düşünüp hayata küsmesini anlatır. İçinde komedi unsurlarının da olduğu oyun Funda'nın yaşadığı iç çekişmeleri başarıyla anlatır. Kazaya neden olan kardeşini suçlayan ve hayata küsen hatta psikolojik destek alan Funda, akıl hastanesinden kaçan karısı ve çocuğunu trafik kazasında kaybedip bu yüzden akıl hastası olan Mühendis Bahtiyar'ın konuşmaları ile hayata tutunur ve yeniden Tıp Fakültesine döner. Yine eğitimci kimliğinin ön plana çıktığı bu oyunu, trafik kazasında kaybettiği kardeşi Zekeriya Bey'e ithaf eden Remzi Özçelik, karşılaştığımız bütün olumsuzlukları ancak hayata dört elle sarılarak bertaraf edebileceğimizi anlatır.

İki perdeden meydana gelen *Sürek Açı*, dramla komedinin iç içe verilmeye çalışıldığı, içinde psikolojik çözümler de olduğu başarılı bir eserdir.

Remzi Özçelik'in 2000 yılı içinde neşrettiği son eseri *Ahmet Yesevi* ismini taşır (2000c: 88 s.). Ahmet Yesevi'nin daha önce Nezihe Araz tarafından *Kutlu Melek* ismiyle sahneye aktarıldığını biliyoruz (Şengül 2008: 97-98). Bir de Aydemir Gültekin tarafından kaleme alınan *Pîr-i Türkistan Ahmet Yesevi* isimli, henüz basılmamış ancak, Merkezi İstanbul'da olan Fatih Sanat Tiyatrosu tarafından sahnelenen bir oyunun varlığından haberdarız.

Anadolu'nun manevî mimarı Hoca Ahmet Yesevi'yi tiyatro severlerle buluşturan bu üç eserin ortak tarafı, Türklerin Anadolu'yu yurt edinmesine ve Türk dilinin korunmasına büyük katkıları olan Hoca Ahmet Yesevi'nin hayatı, düşünce dünyası, çağında yaşadığı olaylar yazılı belgeler ve menkıbelerden yararlanılarak tiyatro diline aktarılır.

Remzi Özçelik, İbni Sina ile başladığı Türk kültürünün önemli şahsiyetlerini anlatmayı Ahmet Yesevi ile sürdürür. Oyun, Ahmet Yesevi'nin eğitim amacıyla bulunduğu Buhara'da ve döndükten sonra Yesi'de yaşadığı olayların hikâyesidir. Hocası Yusuf Hemedânî'nin tezgahındailmek ilmek işlenen Ahmet Yesevi, Yesi'ye döndükten sonra, yetiştirdiği öğrencilerden Süleyman Hâkim'i devesi ile birlikte kendisine yurt edinip insanları irşat etmesi için görevlendirir. Horasan şehrinin batısında Bi-neva Arkası denilen yere gelen Süleyman Hâkim, burada Buğra Han'ın kızı Anber'le tanışır. Sarayı ve Buğra Han'ın kendine sunduğu dünyaya ait bütün zenginlikleri reddeden Süleyman Hâkim, bu sayede başta Buğra Han olmak üzere herkesin takdirini kazanır ve hocasının kaydığı nikahla Anber Hatun'la evlenir.

Anadolu'nun gönül mimarlarının manevî hocası olarak takdim edilen ve oyunun merkezî şahsı olan Ahmet Yesevi, Anadolu'daki birliğin sağlanmasının gerçek mimarıdır. Onun geliştirdiği felsefe sayesinde bu topraklar bin yıldır Türk ve Müslüman'dır. Allah'a ana diliyle daha yakın olduğunu anlatan Ahmet Yesevi, bu yüzden herkesin Arapça ve Farsça şiir yazdığı dönemde "Hikmet"lerini Türkçe söyler. Oyunun teması, sevginin bu dünyadaki en büyük zenginlik ve değer olduğudur. Onun açamayacağı hiçbir kilit, kapı yoktur. İşte bu yüzden insanoğlunun bu dünyadaki en büyük varlığı, sevginin barınıp büyüdüğü gönüldür.

Ahmet Yesevi, iki perde ve toplam on dört sahneden meydana gelir. Eser tertip şekli itibariyle biyografik bir tiyatrodur. Eserin dil ve üslup açısından en dikkate değer tarafı "Hikmetlerden faydalanılmış olmasıdır" (Şengül 2011: 425).

Remzi Özçelik, 2006'da *İki Gelin* isimli oyunla bir kez daha sosyal içerikli bir konuyu sahneye taşır (2006:110 s.). Milli Eğitim Bakanlığı Yayınlarının "Çocuk Kitapları" serisinden yayımlanan kitap, sadece çocukları değil; büyükleri de ilgilendiren sosyal mesajlar taşır. Köyün zor şartlarından sıyrılıp, öğretmen olmayı başaran amca-yeğen, aileye katılan büyük gelin yüzünden geçmişe dönük problemler yaşamaya başlar. Bir köy öğretmeni olan amcası Rüştü'nün hanımı Pakize, köy hayatını beğenmez, kocasının yardımıyla okuduğunu iddia ettiği Sabri ve eşini kıskanır. Üstelik Sabri'ye akrabasının kızını almadığı için kin duymakta ve onu eşinden ayırarak intikam almak istemektedir. Nihayet eşini de bu oyuna alet eden Pakize, tam istediğine kavuşacakken, Sabri ve eşinin sabırlı ve iyi niyetli davranışlarıyla oyun tersine döner ve bir kere daha iyiler kazanır.

Oyunda, Sabri'nin amcası Rüştü'yü çocukluğundan itibaren kendine rol-model seçişi anlatılır. İddia edildiği gibi, amcasını yardımcı maddî olmaktan çok manevîdir. Yüksek Öğretmen Okulu'na kaydolması sırasında verdiği cesareti

asla unutmayan ve amcasına her zaman büyük minnet duyan Sabri, yengesi tarafından sık sık bunun gündem getirilmesinden rahatsızdır. Daha fazla dayanamayan Sabri, istemeden amcası ve yengesine saygısızlık eder. Eser, bu yönüyle küçükleri ilgilendirir. Remzi Özçelik'in öğretmen olması, diğer sosyal içerikli oyunlarda olduğu gibi, öğretici yönü ağır basan mesajlar vermesini sağlar. İyiler çok iyi, kötüler çok kötüdür. İyiler kazanır ve her zaman olduğu gibi kötüler kaybeder. Eserin mesajı küçük gelin tarafından verilir: "*Yengem, düşün kötü bir rüya gördün. Uyandık artık. İyi olmazsak geriden gelenler hiç sevmeyiz birbirlerini*" (2006:109).

İki bölümden meydana gelen oyunda sahne, tablo gibi öğeler kullanılmamıştır. Dil öğreticidir. Cümleler kısa ve basittir.

Remzi Özçelik 2011'de *İbni Sina* ve *Ahmet Yesevî* ile sürdürdüğü Türk kültürünün devlerini anlatmayı *Ahi Evran* ile sürdürür. 2010'da kaleme alınan ve 2011'de Milli Eğitim Yayınları arasında neşredilen eser, Devlet tiyatrolarının repertuarına da alınır. "*Mevlana'yı incelerken Ahi Evran (Nasrettin Mahmud) çok dikkatimi çekti*" (2011:2) diyen Remzi Özçelik, Ahi Evran'ın, dolayısıyla "ahilik" felsefesinin toplumumuza tanıtılmasının bazı güzel değerlerimizin canlanmasını sağlayacağını düşünür.

Ahi Evran oyunu, Nasrettin Mahmud'un sırasıyla Kayseri, Konya ve Kırşehir'de yaşadıklarının bir hikâyesidir. Bu ana hikâyeye, Selçuklu sarayındaki iktidar mücadelesi ve iki aşk arasında kalan Kimya Hatun'un hikâyesi ilave edilerek oyun zenginleştirilir.

Evhadüddin Kirmani'nin damadı ve öğrencisi olan Nasrettin Mahmud, önce Kayseri'de sonra Konya ve Kırşehir'de halkın medenî ve sosyal yönden kalkınmasını sağlayacak bir düzenin kurulmasını sağlar. Vaka zamanı, Anadolu'nun Moğol istilasına maruz kaldığı yıllardır. Bu zor yıllar, attan inip toprağa sarılan halkın kurduğu bu yeni medeniyet sayesinde atlatılır. Ahi Evran, Anadolu'ya "fütüvvet"³ kendileriyle birlikte geldiğini söyler. Anadolu'da bu kelimenin anlamının "yiğitlik, kardeşlik ve cömertlik"le zenginleştiğini düşünen Ahi Evran, "Ahilik, fütüvvetin Türk'e yakışan halidir" (Özçelik 2011:6) diyerek, Anadolu'da yeni bir medeniyetin tohumlarını serptiklerini düşünür. Ahilik inancının daha fazla değil; daha kaliteli mal üretmeyi gerektirdiğini anlatan oyunda, maddî olanla ahlakî olanın bir potada eritildiği ana düşünce Evhadüddin Kirmani'nin ağzından verilir: "*Canlarım, eliniz beytülmala, gözünüz namahreme yönelmesin... Yönelenleri aranızda*

³ Fütüvvet, yiğitlik anlamında meslekî bir organizasyon; tasavvufî yönü olan bir meslek teşkilatıdır.

barındırmayın... Hep elele, gönül gönüle olun... Böyle yola çıktık... Böyle devam edin..." (2011:12).

Yaptıkları medreselerde meslekî, ahlâki ve tasavvufî eğitimle yeni bir medeniyetin inşasını gerçekleştiren bu teşkilat, medeniyeti olmayanın varlığının da olmayacağı inancındadır. Anadolu'da yükselen medeniyetin Türklüğün öz malı olduğu, Türklerle ticaret yapan Bizans tüccarı Konstantin'in eşi İrene'nin ağzından verilir: "*Onlar Asya'dan taşıdıklarına burada yeni bir şekil verdiler..."* (2011:9).

Ahi Evran eşi Fatma'ya; "*Sen benim düşüncelerimin iskeletisin*" (2011:7) der. Alaaddin Çelebi ve Şems arasında kalan Kimya, aklını kullanarak, ikisi arasında mukayese yapar ve hür iradesiyle tarafını belli eder. Kadınlar, ürettikleri mallarla ticarî hayat içinde önemli bir yer edinirler ve ahilik felsefesini bağlı kalırlar. Oyunda buna benzer birçok özellikleriyle Türk kadınının sosyal hayat içindeki rolüne işaret edilir. Ahilik felsefesinin kent hayatını güzelleştirme, bir kent medeniyeti ortaya çıkarma, kent insanını meslek sahibi yapma ve kadına bu medeniyet içerisinde önemli roller verme gibi bir yanının olduğu düşünülürse, (Kula 2012: 201) oyunda "Fütüvvet Teşkilatı"nın bu yönüne dikkat çekildiği söylenebilir. Saray entrikaları, menfaatin ideallerin önüne geçmesi ve bunun sebep olduğu siyasî çürümeler eserin diğer temaları arasındadır.

İki bölüm ve toplam on yedi tablodan meydana gelen oyunda, sahneleme tekniği açısından başarılı olup akıcı bir dil ve üslûpla kaleme alınmıştır.

Ahi Evran'la ortak karakterlerin yer aldığı ve anlatılan olaylarda birçok paralellik olan *Hacı Bektaş* 2013'de kaleme alınır. Aynı yıl Mehmet Âkif'le birlikte Atatürk Kültür Merkezi yayınları arasında çıkan oyun, bu değerli şahsiyetleri bilmenin ve anlamanın daha sağlıklı nesiller yetişmesi için çok gerekli olduğu düşüncesi ile kaleme alınır (Özçelik 2013a: 5). Türk tiyatrosunun az da olsa bu konuya ilgi gösterdiğini görüyoruz. Remzi Özçeliktен önce, Orhan Asena *Hünkar Bektaş Veli* (1995), Recep Bilginer *Sevgi ve Barış* (1995) ve Sabahattin Engin'in *Hacı Bektaş-ı Veli* (1996) isimli oyunları ile Türk kültürünün bu önemli ismini sahneye taşıdılar (Şengül 2008: 94-96). Remzi Özçelik, Ahmet Yesevi ile başlayan ahlâka dayalı inancın, Anadolu'daki temsilcisi Hacı Bektaş'ı, Osmanlı Devleti'nin manevî mimarlarından biri olarak görür. Daha önce kaleme alınan eserler gibi, Hacı Bektaş Veli etrafında anlatılan rivayet ve menkıbelerin bu oyunda da kullanıldığını görüyoruz. Karaca Ahmet, Taptuk Emre Yunus Emre'nin hikâyeye dâhil edilmesi Anadolu'nun bu manevî mimarları arasındaki ortak felsefenin güçlendirilmesini sağlar.

Oyun Ahi Evran'daki gibi sabahın ilk ışıklarıyla çıkılacak bir yolculukla başlar. Hacı Bektaş, yanından ayrılmak istemediği hocası Lokman Perende'nin emriyle Ahmet Yesevî'nin yaktığı ışığı Rum diyarına götürüp, orayı aydınlatmak üzere görevlendirilir. Horasan'dan Nişabur'dan başlayan yolculuk, Basra, Bağdat, Necef, Mekke ve Medine'ye yapılan ziyaretlerden sonra Amasya'da Baba İlyas Dergâhı'nda son bulur. Anadolu için zor yıllar başlamıştır. Şehzade Gıyaseddin Keyhüsrev, Saadettin Köpek ile işbirliği yaparak sultanı zehirler. Moğol istilası başlamak üzeredir. Hacı Bektaş; sevgi ve dostluk için çıktığı yolda, tıpkı Ehl-i Beyt'in Kerbelâ'dan sonra Horasan'da huzur bulması gibi, kendilerinin de Anadolu'da huzur bulacağı inancındadır. Bunu "bozmak" için uğraşanlara, "yapmayı" öğütler. Hacı Bektaş, başkalarıyla değil; kendisiyle savaş içindedir. Öğrencilerine nefisleriyle savaşı öğütler. Şöhreti kısa sürede yayılır. Sulucakarahöyük'te yaptırdığı dergâhın sevinci, Selçukluların yenilgisiyle başlayan dağılmanın hüznüyle birleşir. Eserin teması, son tabloda Hacı Bektaş'ın ağzından verilir:

"Canlar, bu topraklar çok güzel... Bu millet burayı yurt edindi... Buradan sökülüp atılamaz... Osman, Emirci, Sarı İdris, dergâhı açalım; her biriniz bir yana gideceksiniz... Karaca Ahmed, kırılan, dağılan parçaları imanımızla, aşkımızla yapıştıralım... Dergâhımızın açılışından duyduğumuz mutluluğu yeniden doğuş yolunda duymamız için Allah'a yalvaralım... O halde yürüyelim... Dergâhımızın ışığı, yeni bir devlet kurmamızın müjdecisi olsun..." (2013a: 109).

Oyuna kardeşi Mentеш ile Selcen aşkı ilave edilerek, Hacı Bektaş'ın aşka bakışı anlatılır. *"Eğer bir yiğit, bir güzele gönül verip, onun elinden tutarsa; onların öbür ellerinde Allah tutar"* (2013a: 61) diyen Hacı Bektaş, Yunus Emre'yi Taptuk kapısına gönderirken de: *"Cömert olacaksın Yunus... Ruh ve gönül cömerdi olacaksın... Bizim dilimizin ve dinimizin güzelliğini anlatacaksın Yunus..."* (Özçelik 2013a: 104). Felsefesini, dilimizin ve dinimizin güzelliğini anlatmak olarak izah eden Hacı Bektaş, bunu anlatacakların temiz, pürüzsüz bir dile sahip olmasını ister. Hacı Bektaş, "nefes" için kapısına gelen Yunus Emre'nin bu dili bulacağına inanır: *"Evet Yunus, dilimiz baldır bizim... Lakin biz gelirken Arap ve Acem bahçelerindeki çiçeklere konarak geldik... Sen Tapduk'a git Yunus... Tapduk'u gör, sonra senin dilin oğul balı olacak..."* (2013a: 105).

Eserin yan temalarından biri de adalettir. Onu sağlamakla sorumlu olanlar, özellikle siyasetten uzak durmalıdır: *"Kadı bulaşırsa siyasete; gölge düşer adalete..."* (2013a: 51). Dergâhına tâbi olanları "Kutlu Melek"⁴ olarak isimlendiren Hacı Bektaş, öğrencilerine, *"Muhammed'e götürülen muhabbeti"* (2013: 107) öğütler.

⁴ Nezihe Araz'da 1998'de Hacı Bektaş'ı anlattığı oyununa bu ismi verir. A.Ş

İki bölüm (perde) ve toplam on altı sahneden meydana gelen oyun, tiyatro tekniği açısından sahnelenmeye müsaittir. Remzi Özçelik'in diğer eserlerinde de gördüğümüz akıcı dil ve üslup bu eserde de devam etmektedir.

İstanbul'un işgalinden İstiklâl Marşı'nın kabulüne kadar geçen süreyi anlatan *Mehmet Âkif* isimli oyun, Remzi Özçelik'in son eseridir. Eser, İstiklâl Marşı şairini sahneye taşıyan ender örneklerden biri olması bakımından önemlidir. Birçoğu okul müsamesesi seviyesinde kalan Mehmet Âkif ve İstiklâl Marşı konusu bugüne kadar az sayıda tiyatro yazarının gündemine geldi. Remzi Özçelik'in *Mehmet Âkif* isimli oyunu ile birlikte Ahmet Yenilmez'in kaleme aldığı ve birçok kez sahnede yorumladığı *Safahat*, *Safahat Mehmet Âkif Ersoy Dönüyor*, Hüseyin Kurtça'nın *Çöküşe Direnen Büyük Dava Adamı*, Mustafa Yılmaz'ın *Söz Ustası Şair Mehmet Âkif Ersoy* ve Mahmut Tahsin'in *Âkif* isimli oyunları, daha geniş kitlelere ulaşan oyunlardan ilk akla gelenlerdir. Remzi Özçelik'in oyunu, yukarıda isimlerini zikrettiğimiz diğer oyunlar gibi, Mehmet Âkif'i merkezî şahıs olarak ele alır. Eser, Hacı Bektaş ile birlikte Atatürk Kültür Merkezi yayınları arasında çıkar. "*Mehmet Âkif, insanlarımızın kendi fikirlerine göre yorumlanacak bir fikir adamı değil; fikirleri ile bu milleti yoğuran millî bir şairdir*" (2013b: 5) der. Şairin, Türkü ve İslâm'ı asıl kaynaklarına inerek öğrendiğini ve öğrendiklerini milleti ile paylaştığını belirten Remzi Özçelik, bu millî şairin "ağırbaşlı, ilim ve vatan aşkı ile dolu halini" yeni nesillere sanat vasıtasıyla ulaştırmayı amaçladığını belirtir (2013b: 6).

Birinci perdesi İstanbul Çengelköy'deki evinde, ikinci perdesi Ankara Tacettin Dergâhı'nda geçen oyunda Mehmet Âkif, aile ve yakın çevresiyle birlikte ele alınır. Birinci perdede İstanbul'un işgal edilişi Ömer Rıza, Hasan Basri, Eşref Edip, Neyzen Tevfik, Hamdullah Suphi, Süleyman Nazif gibi gerçekten yaşamış ve Şairin yakın çevresini oluşturan insanlar vasıtasıyla değerlendirilir. İşgalin karşısında yer alan ve Anadolu'ya geçerek halkı uyandırmak gerektiğini düşünen bu insanların büyük bir kısmı, daha sonra Anadolu'ya geçecek ve fiilî olarak bu mücadelenin içinde yer alacaktır. Mehmet Âkif de küçük oğlu Emin'i yanına alarak Ankara'ya gider. Başta Kastamonu ve Balıkesir olmak üzere, Anadolu'nun birçok yerinde verdiği vaaz ve konferanslarıyla halkı Millî Mücadele'ye katılmaları yönünde ikna çalışmalarına katılır. Son dönemde yaşananları anlatarak, Türkiye üzerinde oynanan oyunlardan milleti haberdar etmeye çalışır. Berlin'de bulunduğu yıllarda Avrupa'nın medenî üstünlüğünü yakından görür. İslâm coğrafyasına yaptığı seyahatlerde gördüğü cehalet, dağılımlık, tembellik ve çürümüşlük Âkif'e; "*Anladım ki; "Tevhid"i bizim yiğitlerimizin mücadelesi kurtaracak...*" (2013b: 20) dedirtir. Osmanlı'nın son döneminde azınlıkların kavmiyet iddiasına

kapılmasını akrabası Arnavut Abdi'nin karasız tutumundan hareketle eleştiren Mehmet Âkif, "*Vatanım ve dinim varlık sebebim*" (Özçelik 2013b:59) der. Osmanlının siyasî olarak bittiğinin farkında olan ve bunu Almanya'da yakından gördüğünü söyleyen Mehmet Âkif, "*Osmanlı belki yıkılır... Türk yıkılmaz...*" (2013b: 50) diyerek, Millî Mücadele'ye temel olan ruhun ne olduğunu sezdirir. İstiklâl Marşı'nı da bu temel felsefe üzerine oturtur. "İstiklâl Marşı'nı Mehmet Âkif yazmalı" ısrarının cevabı, Hamdullah Suphi tarafından verilir: "*Üstadım, siz Türk Milleti'nin geçmişini çok iyi biliyorsunuz... Geleceğe dair tasavvurlarınız da ortada... Geçmiş ile gelecek arasındaki köprümüzü en iyi siz kurarsınız*" (2013b: 127).

Mehmet Âkif'in gençlik konusundaki düşünceleri Asım'ın da kararlı ve asil duruşuyla oluşturulan tablolar şeklinde verilir. Ayrıca, Âkif'in şiirlerini sadeleştirerek tekrar eden koronun olduğu tabloların da yer aldığı oyun, iki bölümden (perde) ve on dokuz sahneden oluşur. Dil ve üslûp yönünden önceki eserlerin bir devamı olan eser, Mehmet Âkif'in şiirinin, onun mücadelesinden beslendiğini göstermesi bakımından da önemlidir.

Bu eserlerden başka, TRT tarafından dizi olarak yayımlanan Peyami Safa'nın *Fatih-Harbiye* romanının senaryosunun da Remzi Özçelik tarafından kaleme alındığını belirtmeliyiz.

III. Sonuç

Remzi Özçelik'in eserlerine ait bu tespitlerden sonra, onun tiyatro yazarlığı hakkında şunları söyleyebiliriz: Tiyatro edebiyatımızın günümüzdeki üretken isimlerinden biri olan ve ele aldığı konularla Türk tiyatrosunun konu açısından zenginleşmesine hizmet eden Remzi Özçelik, eserlerinde bir tarafla gelenekçi görünmeye çalışırken diğer tarafla farklı düşünceleri gelenekle harmanlama gayreti içindedir. Bunu başarıyla gerçekleştiren yazarın eğitimci kimliği, anlatıcı kimliğini kuşatır. Bu yüzden gerek tarihten gerek siyasi ve sosyal hayattan aldığı konular günümüz insanının çıkmazlarını, açmazlarını sadece tespitte değil; çoğu zaman çözmeye yöneliktir.

Remzi Özçelik'e göre kimlik konusu başta olmak üzere, günümüzde var olan problemlerinin cevabı, tiyatrolarında kurguladığı insanların hayatları, düşünceleri ve mücadelelerinde saklıdır. Bir tarafla geleneğe bağlı olan bu insanlar düşünceleri itibarıyla sürekli yeni kalmayı başarabilmektedirler. Tiyatro, sahip olduğu imkânlarla bu yeniliği anlatabilme gücüne sahiptir. Bu gücün farkında olan Remzi Özçelik, yaklaşık yarım asırdır tiyatro yazmaktan vazgeçmez. Ahmet Yesevî, İbni Sina, Ahi Evran, Hacı Bektaş, Mehmet Âkif gibi

düşünceleri itibariyle her dönemde yeni kalmayı başaran şahsiyetlerin yanında, Türk kültürünün ve insanımızın temel meselelerini sahneye taşıması zaman zaman analiz etmesi onun tiyatrodaki her şeyden önce sosyal bir faydayı amaçladığını gösterir. Bunu oyunlarına yazdığı ön sözlere de serpiştirir. Bu yaklaşım, eserlerinde fikrin ön plana çıkmasına sebep olur. Ancak sanat, özellikle de tiyatro hakkında derli toplu düşüncelerini açıklamamış olması Remzi Özçelik açısından önemli bir eksikliklerdir.

Ahi Evran'da dolaylı olarak Mevlana, Hacı Bektaş'da da Yunus Emre'den bahseden Remzi Özçelik'in bu iki mümtaz ismi de sahneye taşıma konusunda zihni bir hazırlık içinde olduğu sezilmektedir. Aslında, Remzi Özçelik okuyucularının da bunu beklediğini söylersek yanlış olmaz kanaatindeyiz.

Kısaca Remzi Özçelik, içinde yaşadığı topluma ait endişelerini, beklentilerini bir öğretmen dikkatiyle, zaman zaman coşkun, ama her zaman akıcı ve tabii bir dille anlatan üretken bir tiyatro yazarıdır. Ele aldığı konular, sosyal faydayı esas gaye yapması ve buna yönelik bir dil kullanması Remzi Özçelik'in gereken ilgiyi görmesini ve tam anlamıyla tiyatro edebiyatımıza mal olmasını engeller. Buna rağmen, Tiyatro edebiyatımızın eser üretme konusundaki sıkıntıları dikkate alınırsa Remzi Özçelik gibi oyun yazmaktan vazgeçmeyen isimlerin önemi daha iyi anlaşılır.

IV. Kaynaklar

- KULA, Onur Bilge, (2012), Dil Felsefesi Edebiyat Kuramı-II, İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları.
- ÖZÇELİK, Remzi, (1971), Bekleyenler, İstanbul: Yağmur Yayınevi.
- ÖZÇELİK, Remzi, (1976), Büyük Köprü, Ankara: Töre-Devlet Yayınevi.
- ÖZÇELİK, Remzi, (1979), Depremden Sonra, İstanbul: Ötüken Neşriyat.
- ÖZÇELİK, Remzi, (1987), Taşbademleri, Ankara: Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları.
- ÖZÇELİK, Remzi, (1988), Güneş Hâlâ Sıcak, Ankara: Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları.
- ÖZÇELİK, Remzi, (1990a), İbni Sina, Ankara: Kültür Bakanlığı Yayınları.
- ÖZÇELİK, Remzi, (1990b), İbni Sina, (Çizen: Orhan-Erhan Dündar), İstanbul: Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları.
- ÖZÇELİK, Remzi, (1994), Su Gelince Kültür Bakanlığı Yayınları.
- ÖZÇELİK, Remzi, (2000a), Ayrıntılar, Ankara: Tutibay Yüksek Öğretim Yayınları.
- ÖZÇELİK, Remzi, (2000b), Sürek Avı, İstanbul: Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları.
- ÖZÇELİK, Remzi, (2000c), Ahmet Yesevi, Ankara: Tutibay Yüksek Öğretim Yayınları.
- ÖZÇELİK, Remzi, (2006), İki Gelin, Ankara: Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları.
- ÖZÇELİK, Remzi, (2011), Ahi Evran, Ankara: Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları.
- ÖZÇELİK, Remzi, (2013a), Hacı Bektaş, Ankara: Atatürk Kültür Merkezi Yayınları.
- ÖZÇELİK, Remzi, (2013b), Mehmet Akif, Ankara: Atatürk Kültür Merkezi Yayınları.
- ŞENGÜL, Abdullah, (2008), Cumhuriyet Döneminde Tarihî Tiyatro, Ankara: Alp Yayınları.
- ŞENGÜL, Abdullah, (2011), "Türk Tiyatrosunda Ahmet Yesevi ve Hacı Bektaş Veli", *Uluslararası Sosyal Araştırmalar Dergisi*, C:4, S:16, s. 424-427.
- ŞENGÜL, Abdullah, (2012), "Meşrutiyet Edebiyatında "Ulus-İnşa" Süreci", *Şerif Aktaş'a Armağan*, Ankara: Kurgan Edebiyat Yayınları, s. 390-412.
- TÖRE, Enver, (2010), Tanzimat'tan Günümüze Türk Tiyatrosunda Temalar, İstanbul: Dijital Sanat Yayıncılık.